

Солов'їна пісня

Віра Вовк

То було в моєму краю в маєвий час рожевого яблуневого цвіту й росистих початків ранку. Мох у саду був наче нассані морські губки, а в росах лілейних чаш відбивалися бузки й жасмини, так, що запах цілої весни був згущений у кожній краплині.

Я подумала, що ніде нема таких лілей, як у моєму саду, і що їхні роси подібні до янгольських сліз. Тоді дерева заколихалися злегка передо мною в подуві вітру, наче б не хотіли згубити тих пречистих перел, що срібно тряслися в їхніх чашах. Чи це справжні янгольські сльози? — питала я їх, але вони не сказали мені нічого.

Коли сонце темно почервоніло перед смуглявим вечором і сховалося за синю гору, я пішла в сад між проліски й сніжинки, де дзвонили сопілкові голоси в гіллі над моєю головою: то були солов'ї; найбільший співак між ними мав дістати тої ночі корону з лілейних рос. Співаки засипали сад трелями, їхній спів колихав цвітучим гіллям, схиляв шовкову, гарночесану травичку до землі, кучерявив береги конвалієвих голівок. Ніч була така чиста, що велика зоря впала, наче золота сльоза, з неба в мій сад, а коли я приглянулася, побачила шестикрилого янгола в білій-пребілій сорочці, на якій були вишивані зорі. Він сів собі на перелаз і став прислухуватися нічним музикам. Одні з них співали про запашні коси молодії берези, що лопочуть у вітрі, інші тужили за чарівним оком далекого ставу, прикритим до половини довгими віями шуварів, інші знов мріяли про срібний танок зір над дерев'яними хатами й про пахощі старих черемх на зеленому горбі.

Тоді сказав янгол, що впав, наче сльоза, до мого саду:

— Чому малий соловій не співав про свою любов? Я наплакав усі лілейні чаші аж по береги, бо його спів кращий від херувимського.

Солов'ї шукали в гіллі й не знайшли його. Тоді вони почали шукати між квітами й побачили малого співака мертвого в шовкових косах трави.

— Ми дамо йому корону з янгольських сліз, — задзвеніли вони враз і поклали те коштовне прядиво на його голівку. А янгол узяв пташину у свою білу долоню й полетів по променем місяця назад у небо.

Стало дуже тихо в моєму саду, але я горіла щастям, бо ніде в світі немає кращих лілей, як у моєму краю, де солов'їний спів солодший від херувимського.